

פועלי כל העולם / שגיא גרין, עורך "המקום"
***ha-makom.co.il בפורסם בתאריך 01.05.2014 באתר**

לפעמים אני חושב על ניר גלעד. האם הוא עובד? לא, כלומר ברור שהוא עובד. לא סתם הוא מרוויח, כמנכ"ל החברה לישראל, 330 אלף שקלים בחודש (כ-196 מיליון שקל). אבל איך נראית העבודה שלו? ממה היא מורכבת? האם כמונו יש לו ימים של לחץ, ימים של משבר, ימים שהוא אומר לעצמו "די, מחר אני עוזב"? האם יש לו דד-ליינים מטורפים, האם הבוס לפעמים נזף בו? האם לעתים, כמו כולנו, הוא נתקף בדיכאון מוצ"ש קל לקראת שבוע עבודה חדש?

ומה הולך במשרד? האם הוא יודע איפה המטבחון עם המיקרוגל (אולי הוא מביא אוכל מהבית)? באיזה יחסים הוא עם הפקידות? איך הוא ברכילות המסדרונות, וגם האם כשהמנקה נכנסת לרוקן לו את תכולת הפח הוא מישיר אליה מבט? האם חולפת במוחו המחשבה שהוא מרוויח פי 100 יותר ממנה? פי 100 לא כמטבע לשון בעל נופך אירוני אלא כערך מספרי ממשי המבטא את עלות שכרו מול עלות שכרה. ייתכן שבחברה לישראל הדברים שונים, אבל ברוב המשרדים המנקות והמנקים הם עובדי קבלן בלי תנאים סוציאליים ועם שכר מינימום, ואף פחות מכך.

שכרו של גלעד הוא עניין ידוע ומוכר המעסיק - כמו בפולחן בעל ריטואלים קבועים - את התקשורת ואת הציבור. שכרה וחיייה של המנקה כמעט שלא מעניינים איש. לפני יותר מחודש התחלנו לפרסם את פרויקט חיים על קו המינימום המתאר כיצד נראים חיייהם של אחיה למעמד. סבטלנה קודריצקי, סדרנית מוצרים בסופר; דנה משה, עובדת בעמותה; דן דקל, עובד בתמיכה טכנית; שירי סיני, עובדת במשק בית;

***המקום הכי חם בגיהנום- מגזין עיתונאי עצמאי בנושאים חברתיים**
 במגזין זה אנו מבקשים לעשות עיתונות שדבקה בעקרונות של דמוקרטיה, שוויון וצדק חברתי.

בנימין ארקה, פועל במפעל; סמיר עבדאללה כתנאי, עובד כשכיר בחקלאות; ויעל מזרחי, רכזת לשכה, תיעדו עבור "המקום" את היום-יום שלהם: את הקשיים הכלכליים והאחרים, את המחשבות, השאיפות והחלומות. נדמה שמה שאפשר לומר במלה אחת על מה שיצא זה: "מפתיע" - וגם קצת מרגש - [תקראו בעצמכם](#).

במקביל, פרסמנו את [סקר המחייה בכבוד](#). ביקשנו מכם למלא שאלון אנונימי בנוגע להוצאות שלכם וניסינו לברר מהו סכום המינימום שנחוץ לכל אחד מכם כדי לחיות בכבוד. את התוצאות והפרשנויות השונות לו [אנחנו מפרסמים](#) היום, 1 במאי "חג הפועלים".

האם זה יום חג לדן, בנימין, שירי, סבטלנה, סמיר, יעל ודנה - הפועלים כפי שהם נראים היום? נדמה שאפשר לומר בוודאות שלא, אין להם מה לחגוג, הם עסוקים מדי בלשרוד. אבל גם ניר גלעד לא מי-יודע-מה מרוצה. [בראיון מאלף שהעניק](#) לשאול אמסטרדמסקי וגלית חמי בדיוק לפני שנה ב"כלכליסט" הוא דיבר על חוסר הפרגון לעשירים, וקבל על כך ש"הכנסנו לגוף סרטן של שנאה על סטרואידים". אני נוטה לחלוק עליו. האמת היא שאנחנו אוהבים את ניר גלעד ואת הידיעות על שכרו הדמיוני. בכל פעם שאנחנו קוראים אותן אנחנו מתרגשים, מפנטזים, מתפלאים ומתמכרים מחדש: הוא באמת הכניס עכשיו לכיס את מה שהוא הכניס? איך הוא עושה את זה? אין לו בושה? זו בדיוק אותה תגובה ואותה ריגשה שמקבל מהמר מכור בקזינו, או נער מחוצ'קן מול מסך עם פורנו.

אלא שאנחנו כבר לא נערים שטופי הורמונים, הגיע הזמן שנפסיק להתנהג ככאלה. השנה תציין ישראל 66 שנים להיווסדה, חמישה ימים אחרי 1 במאי, ונדמה שזה רגע טוב לקחת את ערכי חג הפועלים ולהטמיע אותם בחג העצמאות: להתחיל להסתכל, לדאוג ולהילחם למען חיים עם יותר כבוד עבור יעל, סמיר, בנימין, שירי, דן, דנה סבטלנה, המנקה של ניר גלעד וכל יתר אחינו הפועלים.